

ze dne 19. 9. 2022 dokládá, že navrhovatel z práce vyhozen nebyl. O údajném tunelování církevního majetku píše odpůrce již delší dobu, zatím nic takového nebylo prokázáno a policejní orgán neshledal spáchání trestného činu. Platí zásada, že pokud není prokázána vina, hledí se na osobu jako na nevinnou. Je sice třeba cestou médií upozorňovat na nežádoucí veřejné dění, avšak společensky únosnou formou bez očerňování a urážení.

2. Usnesení soudu prvního stupně napadl včasným odvoláním odpůrce (kromě výroku II o úhradě soudního poplatku). Poukazuje na usnesení vydané odvolacím soudem pod č. j. 22 Co 137/2021 – 123, ze dne 30. 6. 2021, kterým odvolací soud zamítl návrh na nařízení předběžného opatření vydaného soudem prvního stupně ve věci skutkově související. Nyní vydané předběžné opatření protiprávně zasahuje do ústavního práva na svobodu projevu. Odpůrce poukázal na to, že jde o věc veřejného zájmu a že články jsou založeny na pravdivém základu. Odpůrce poukazuje na informace týkající se převodu nemovitostí v hodnotě několika set mil Kč a zmiňuje své právo na kritiku. Poukazuje na pokračující převody církevního majetku a na to, že o těchto kauzách se zmiňují i jiné zpravodajské prostředky, podle kterých také byl po příchodu nového arcibiskupa navrhovatel coby klíčový ekonomický manažer z arcibiskupství vyhozen.
3. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení postupem podle ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř., aniž k tomu nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), a podané odvolání shledal částečně důvodným. Vzal přitom též v potaz, že pro předběžné opatření je rozhodující stav v době vyhlášení (vydání) předběžného opatření.
4. Odvolací soud shrnuje stejně, jako již v předešlé shora označené skutkově příbuzné věci, že i zde stojí proti sobě v konfliktu základní lidská práva (svobody) ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listiny, tedy právo na ochranu soukromí a rodinného života a svoboda projevu a právo na informace. Přitom žádné z těchto práv a svobod nemá bez dalšího přednost a soudy jsou povinny při svém rozhodování brát ohled na ně všechna.
5. Rozhodnutím soudu prvního stupně byla zásadně dotčena svoboda projevu odpůrce, resp. osob v něm se angažujících, aniž by ovšem byla důsledně učiněna úvaha, z jakých důvodů je takový postup v projednávané věci nezbytný ve smyslu konstantní soudní praxe. Přitom k takovému příkazu, jaký vydal soud prvního stupně, mohou soudy přistoupit jen tehdy, je – li to v konkrétním případě nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých. K uvedenému se pak přimyká, že svobodu slova odpůrce zásadně omezil soud prvního stupně předběžným opatřením. Jak ale zdůraznil Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. II. ÚS 2843/17 - *preventivní (kvazicenzurní) zásah do svobody projevu spočívající v zákazu určitým způsobem se vyjadřovat, resp. šířit určité výroky, je ve svobodné demokratické společnosti krajním prostředkem ochrany osobnostních práv. Vydání předběžného opatření, jakého se domáhal stěžovatel, by tudíž připadalo v úvahu toliko v případech, v nichž by zásah do jeho osobnostních práv byl natolik závažný a měl by takovou povahu, že žádný jiný prostředek by nebyl způsobilý nastolit spravedlivou rovnováhu mezi ochranou jeho práv a ochranou ústavně garantovaných práv odpůrce. Byť Ústavní soud v projednávané věci souhlasí s právním názorem obecných soudů, podle něhož byly některé expresivní výroky odpůrce brániční, nemá zároveň ústavněprávních vyhrad proti jejich právnímu závěru, že jejich intenzita (s ohledem na všechny relevantní okolnosti případu) ještě vydání předběžného opatření neodůvodňuje. Stěžovateli nicméně stále zůstává otevřena možnost bránit se proti jim napadaným výroky žalobou na ochranu osobnosti a domáhat se satisfakce.*
6. Odvolací soud tedy zkoumal, zda tvrzený neoprávněný zásah do osobnostních práv navrhovatele je natolik závažný (a také zjevný), že je namíste přistoupit k tak krajnímu prostředku, jako je preventivní (kvazicenzurní) zásah do svobody projevu odpůrce předběžným opatřením.
7. Odvolací soud nepřehlídí, že obsah obou článků je vůči žalobci velmi kritický, když hodnotí konkrétní kroky navrhovatele v článku popsané jako tunelování. A nepřehlídí, že autorem (nebo strůjcem) článků je zřejmě osoba, která je propuštěným zaměstnancem Arcibiskupství pražského, která nyní vede s arcibiskupstvím soudní spory a jejíž objektivita je tudíž pochybná. To je ovšem jen jedna strana mince. Nelze totiž pominout ani to, že tématem předmětných článků (a to obou)

Shodu s prvopisem potvrzuje M.H.

je věc jednoznačně se týkající veřejného zájmu (nakládání s církevním majetkem v hodnotě stovek milionů korun) a že v člancích popisovaná skutková fakta, jejichž správnost navrhovatel v podstatě nenapadá, mohou vyvolávat jisté pochybnosti či otázky. Přitom otázka, kdy přesně ukončil navrhovatel svou činnost v některých zmiňovaných právnických osoba, není podstatná, neboť v nich byl činný v minulosti, kdy mělo k nakládání s majetkem docházet. Skutečností je, že byly zdarma převedeny pozemky s vysokou hodnotou z majetku církve do majetku nadace a že na tomto převodu se na obou stranách (sic!) podílel také navrhovatel coby jednou člen správní rady a jednou coby výkonný ředitel. Není zřejmé a navrhovatel to v návrhu na nařízení předběžného opatření nijak nevysvětluje, jaké důvody vedly církev (její příslušnou součást), k darování značného majetku nadaci, kterou nezřídila přímo římskokatolická církev respektive některá její instituce. A nelze přehlédnout ani to, že darované pozemky byly obratem směněny s dalším soukromým subjektem, přičemž výhodnost této transakce pro církev navrhovatel nijak nevysvětluje. Dále je faktem (a poukazují na to i jiná média), že po příchodu nového arcibiskupa navrhovatel ze svého vysokého manažerského postu záhy odešel, což rovněž (i v kontextu dalších zmíněných okolností) oprávněně vyvolává otázky a pochybnosti. To, že formálně byla uzavřena dohoda, ještě neznamená, že po provedeném zevrubném dokazování vyjde najevo, že fakticky byl navrhovatel skutečně „vyhozen“, jak o tom informuje nejen odpůrce.

8. Odvolací soud je povinen zohlednit též tu skutečnost, že žalobce sice není natolik veřejně známou osobou, xxx xxx xxx xxx, avšak přesto je navrhovatel osobou veřejného zájmu, neboť jeho činnost vysokého manažera xxx se vztahovala k nakládání s církevním majetkem obrovské hodnoty. Proto je navrhovatel povinen strpět také informování o této jeho činnosti a případně též její kritiku, pokud bude založena na pravdivém reálném základu. Samozřejmě ani osoby veřejného zájmu nejsou povinny strpět zveřejňování nepravdivých difamujících skutkových sdělení, ovšem k otázce pravdy je třeba provést řádné dokazování v řízení o věci samé; nyní se nejeví, že by informace odpůrcem podávané byly evidentně nepravdivé a že by tak bylo třeba zabránit jejich zveřejňování nařízením předběžného opatření. A konečně odvolací soud shledává, že články neobsahují žádné informace ze soukromé sféry navrhovatele, na něž se vztahuje právo na informační sebeurčení, a že kritika navrhovatele v člancích obsažená není vulgární či bezohledná.
9. Oproti předešlé věci je zde ovšem jedna podstatná nová skutečnost, a to, že okolnosti nakládání s církevním majetkem v Xxx již šetřila Policie ČR, jak na to poukázal soud prvního stupně. Jak plyne ze záznamu Policie ČR o uložení věci ze dne 21. 10. 2021, který měl soud prvního stupně k dispozici, policie neshledala spáchání žádného trestného činu a věc uložila ad acta. To je přeci jen podstatná informace, která byla či měla být odpůrci známa při zveřejnění článků, a měla být tudíž odpůrcem reflektována. Nelze dovodit, že by jen na základě této informace odpůrce nebyl oprávněn vůbec články zveřejnit (pokud má důkazy k tomu, že jeho popis událostí je pravdivý, což se ovšem ukáže až v řízení o věci samé), avšak na druhé straně měl odpůrce také poskytnout informaci o tom, jak na věc nahlíží Policie ČR coby neutrální státní orgán. Protože odpůrce jako primární původce skutkových informací tyto zveřejňuje bez vztahu k jakémukoli trestnímu řízení (které ostatně nyní ani v žádné formě neprobíhá, jak sám navrhovatel uvádí), nedopouští se neoprávněného zásahu do práva na presumpci neviny navrhovatele, avšak zamlčení výsledku šetření Policie ČR v obou člancích již odvolací soud pokládá za neférové jednání znamenající v posledku zneužití svobody slova.
10. Ve světle všeho doposud uvedeného odvolací soud uzavírá, že okolnosti projednávané věci, jak tyto plynou z návrhu na nařízení předběžného opatření a z listin, kterými navrhovatel osvědčuje skutkový stav, nevedou k prozatímnímu závěru, že obsah článku představuje zjevný a relevantní neoprávněný zásah do osobnostních práv navrhovatele ospravedlňující soud k vydání předběžného opatření; to ovšem s výjimkou shora již naznačenou. Tím, že odpůrce nezveřejnil výsledek policejního šetření, překročil snesitelné meze, a proto je oprávněn oba články dále jakkoli zveřejňovat jen, pokud na konec článků zároveň přidá informaci o výsledku policejního šetření (jak je uvedeno ve výroku I tohoto usnesení). Jestliže odpůrce nedoplní tuto podstatnou informaci na

Shodu s prvopisem potvrzuje M.H.

konec obou článků způsobem ve výroku I uvedeným, předběžné opatření soudem prvního stupně nařízené platí, tedy bez tohoto doplnění je odpůrci účinně zakázáno oba články zveřejňovat jakoukoli cestou. Takovýmto prozatímním upravením poměrů navrhovatele a odpůrce je jak jen možno šetřeno jak právo navrhovatele na ochranu soukromí (v širším slova smyslu), tak právo odpůrce na svobodu slova.

11. Odvolací soud tudíž postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. per analogiam změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh na nařízení předběžného opatření zamítl, to ovšem jen za splnění podmínky zveřejnění doplnění podle výroku I tohoto usnesení odvolacího soudu. Pro případ nesplnění podmínky odpůrcem se usnesení soudu prvního stupně v napadeném rozsahu postupem dle ust. § 219 o. s. ř. potvrzuje. Vzhledem k výsledku řízení o návrhu na nařízení předběžného opatření má navrhovatel za všech okolností povinnost podat žalobu ve věci samé, jak vyřkl správně již soud prvního stupně.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 21. prosince 2022

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.H.